

Міністерство освіти стовідсотково профінансувало виплату стипендій у січні-лютому 2009 року

«Станом на 11 лютого 2009 р. Міністерство освіти і науки профінансувало видатки на виплату стипендій та заробітної плати за січень і лютий поточного року в повному обсязі відповідно кошторисів навчальних закладів», — повідомив заступник міністра освіти і науки Петро Куліков. У відповідь на розміщені в окремих ЗМІ повідомлення про невиплату стипендій, Петро Куліков зазначив: «На сьогодні проблем з виплатою стипендій не існує — всі студенти повинні отримати стипендії. Це питання перебуває на особливому контролі Міністра».

МОН зафіксувало й усунуло випадки затримання виплати стипендій в окремих навчальних закладах в зв'язку із переведенням рахунків цих ВНЗ з проблемних банків в стабільні. Керівництво МОН повідомило ректорів про неприпустимість затримок виплати

стипендій і заробітних плат, незалежно системи оцінювання.

У Тернопільському державному педагогічному університеті затримка з виплатою стипендій викликана оформленням документів для переходу на готівкове обслуговування до іншого банку. За інформацією ректорів Харківського національного педагогічного університету імені Г.Сковороди, Волинського національного університету імені Лесі Українки станом на 10 лютого заборгованості із виплатою стипендій немає.

Довідка: Вищим навчальним закладам кошти державного бюджету надаються за двома напрямками витрат «Видатки споживання» та «Видатки розвитку». В першому кварталі 2009 року фінансування вищих навчальних закладів здійснюватиметься тільки виключно за «Видатками споживання» (оплата праці з нарахуваннями, харчування дітей-сиріт та дітей, позбавлених

батьківського піклування, стипендій, комунальні послуги та енергоносії). І, відповідно, не проводиться фінансування за «Видатками розвитку». Розподіл отриманих коштів здійснюють керівники навчальних закладів самостійно.

Виплати стипендій у 2009 році проводяться відповідно до Порядку призначення і виплати стипендій, які затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 12 липня 2004 р. № 882 та постановою Кабінету Міністрів України від 5 березня 2008 р. № 165. Змін до вищезазначених постанов не було, тому середній бал, за яким призначається академічна стипендія становить, як і раніше 4,00.

Інформація стосується студентів вищих навчальних закладів І-ІV рівнів акредитації, підпорядкованих МОН, що фінансуються з державного бюджету.

Прес-служба МОН

У луцькому профтехучилищі освоювали нові форми виховної роботи – дебати

У Вищому професійно-технічному училищі будівництва та архітектури Луцька відбувся семінар-тренінг, на якому заступників директорів професійно-технічних навчальних закладів та лідерів учнівського самоврядування вчили проявляти себе лідером на основі дебатів. «Сьогоднішній семінар-тренінг присвячений впровадженню сучасних інноваційних технологій у виховну роботу учнів професійно-технічних училищ», — розповіла директор навчально-методичного центру професійно-технічного закладу Зоя Пархом'юк. Такою новою формою виховної роботи стали дебати, — додала вона. Мета тренінгу – залучення якомога більшої кількості учнівської молоді до участі в таких інтерактивних формах роботи, — сказала пані Пахом'юк.

Основ методика дебатів навчала учасників тренінгу координатор проекту програми розвитку ООН у Рівненській області Ольга Кашевська. За словами пані Кашевської, ціль сьогоднішнього тренінгу – не перемога у дебатах, а розвиток навичок критичного мислення,

формування думок. Завдання – сприяти розвитку лідерських навичок, основ публічного виступу, спілкування, вміння себе поводити, — розповіла тренер. «Ці основи можна використовувати в освітньому процесі, а також і в роботі, громадській діяльності», — додала спеціаліст.

Семінар-тренінг складався із двох частин. У першій частині (теоретичній) учасники з'ясували суть поняття «дебати», основні правила проведення, поняття. У другій – пробували себе у ролях пропозиції та опозиції та розмірковували над темою «Екологічним кризам надається перебільшене значення».

Дебати проводилися за оксфордською системою, — охарактеризувала їх Ольга Кашевська. «Це найбільш поширений формат, який дозволяє залучити не тільки граців, а й глядацьку аудиторію. Такі дебати відображають засідання верхньої палати англійського парламенту і є своєрідною виставою, коли бажуючі висловитися з залу під час свого виступу триматимуть руку за потилицю, імітуючи притримування перуки», — зазначила вона.

Джерело: Волинські новини

НА СТАРТ – МОЛОДИМ ПІДПРИЄМЦЯМ!!!

Ось і скінчилися новорічні свята. І цей період характерний тим, що креативні люди активізуються і починають реалізовувати свої ідеї. Отож для тих, в кого ці ідеї пов'язані з початком власної справи, в нагоді стане цей матеріал.

Залежно від форм власності діють приватні, муніципальні і державні підприємства, а також підприємства змішаної форми власності, засновані на об'єднанні майна, що знаходиться в приватній муніципальній і державній власності, власності іноземних держав, іноземних юридичних осіб і громадян, а також у власності громадських організацій.

Індивідуальне (сімейне) приватне підприємство засноване на власності громадян. В економічно розвинених країнах питома вага таких підприємств істотна, особливо одноособове володіння поширене в США.

ОДНООСОВОБА ФОРМА МАЄ НАСТУПНІ ПЕРЕВАГИ:

- простота в організації;
- повна самостійність;
- воля, оперативність дії; максимум спонукальних мотивів;
- конфіденційність діяльності;
- низькі організаційні витрати;
- гнучкість.

До її недоліків варто віднести труднощі залучення великих капіталів, невизначеність термінів діяльності, необмежену відповідальність за кредити, недолік спеціалізованого менеджменту, функціональні недоліки.

Орендне підприємство створюється на основі договору оренди з власником майна і трудовим колективом, що взяв майно в оренду.

Державне підприємство засновується органом державної влади. Майно державного підприємства утворюється за рахунок бюджетних засобів чи внесків інших державних підприємств, отриманих доходів.

Муніципальне підприємство засновується місцевими органами влади. Майно таких підприємств також утворюється за рахунок бюджетних асигнувань відповідного рівня чи інших муніципальних підприємств.

Для створення нового підприємства необхідно пройти ряд обов'язкових етапів.

На початковому етапі створення нового підприємства визначається склад засновників, і розробляються установчі документи. У залежності від типу підприємства існують наступні установчі документи:

1) ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО

- Рішення власника майна чи уповноваженого їм органа про створення.
- Статут такого підприємства.

2) СІМЕЙНЕ ПІДПРИЄМСТВО – (ДО СЛОВА СКАЗАТИ, РІДКО ВИКОРИСТОВУВАНИЙ ТИП ПІДПРИЄМСТВА):

- Рішення власників майна чи уповноважених ними органів про створення.
- Статут підприємства.

3) СПІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО:

- Рішення власників майна чи уповноважених ними органів.

4) ЗАТ, ОАО, ТДВ, ТОВ – СТВОРЮЮТЬСЯ І ДІЮТЬ НА ПІДСТАВІ УСТАНОВЧОГО ДОГОВОРУ І СТАТУТУ.

У сукупності установчі документи (Статут і Установчий договір) повинні містити наступну інформацію:

- про вид підприємства;
- про предмет і цілі його діяльності;
- про склад засновників і учасників;
- про найменування і місцезнаходження;
- про розмір і порядок утворення статутного фонду;
- про порядок розподілу доходів і збитків;
- про склад і компетенцію органів товариства (підприємства);
- про порядок прийняття ними рішень, включаючи перелік питань, по яких необхідна одностайність чи більшість голосів;
- про порядок внесення змін в установчі документи;
- про порядок ліквідації і реорганізації товариства (підприємства).

Крім того, у Статут можуть включатися положення, пов'язані з особливостями діяльності підприємства (товариства):

- про трудові відносини, що виникають на підставі членства;
- про повноваження, порядок створення підрозділів (філій, представництва) підприємства; про товарний знак і т.п.

Поряд з цим оформляється протокол № 1 зборів учасників товариства про призначення директора і голови ревізійної комісії. Потім відкривається тимчасовий рахунок у банку, куди протягом 30 днів після реєстрації підприємства повинно надійти не менш 50% статутного капіталу. Далі підприємство реєструється по місцю свого розташування в місцевому органі влади. Для державної реєстрації у відповідний орган представляються наступні документи:

- 1) заява засновника (чи засновників) про реєстрацію;**
- 2) Статут підприємства;**
- 3) Рішення про створення підприємства (постанова зборів засновників);**
- 4) Договір засновників про створення і діяльність підприємства;**
- 5) свідчення про оплату державного збору.**

Після завершення реєстрації й одержання свідчення про реєстрацію вся інформація про нове підприємство передається в Міністерство фінансів для включення підприємства до Державного реєстру підприємств. Тут підприємству привласнюються коди Загальнодержавного класифікатора підприємств і організацій.

На заключному етапі створення нового підприємства учасники його повністю вносять свої внески (не пізніше чим через рік після реєстрації), відкривають постійний розрахунковий рахунок у банку, підприємство реєструється в районній податковій інспекції, замовляє й одержує круглу печатку і кутовий штамп. З цього моменту підприємство функціонує як самостійна юридична особа.

Якщо підприємство створюється як акціонерне товариство, то його засновники повинні здійснити підписку на акції. При відкритій підписці засновники публікують повідомлення про майбутню підписку, в якому вказують предмет, мети і терміни діяльності майбутнього акціонерного товариства, склад засновників і дату проведення установчої конференції, намічуваний розмір статутного фонду, кількість і види акцій, їхню номінальну вартість, терміни початку і закінчення підписки на акції й іншу необхідну інформацію. Ті хто підписалися на акції зобов'язані внести до дня скликання установчої конференції не менш 30% номінальної вартості акцій. Якщо ж усі акції розподіляються між засновниками, то внесок повинні скласти не менш 50%. Цілоком же викупити акції акціонер зобов'язаний не пізніше року після реєстрації акціонерного товариства.

Потім проводиться установча конференція. До її задач входить рішення наступних питань:

- про створення акціонерного товариства (АТ);
- утвердження Статуту АТ;
- про розмір статутного фонду після завершення підписки на акції;
- вибори керівних органів АТ.

Після успішного завершення установчої конференції здійснюється реєстрація знову створеного акціонерного товариства, і воно може починати функціонувати.

Державна реєстрація здійснюється у виконавчому комітеті (виконкомі) міської чи районної Ради народних депутатів, або, якщо Ви житель міст Києва чи Севастополя, — у районній чи міській державній адміністрації цих міст (це пов'язано з особливим правовим статусом зазначених міст). Важливим моментом державної реєстрації є те, що остання повинна проводитися винятково за місцем перебування суб'єктів підприємництва, інакше кажучи, — юридичній адреси.

Місцезнаходженням суб'єкта підприємницької діяльності вважається:

- для юридичної особи — місцезнаходження його постійно діючого керівного органа (дирекції, правління);
- для громадян, що виявили бажання зайнятися підприємницькою діяльністю без утворення юридичної особи, — заре-

строване у встановленому порядку постійне чи тимчасове місце його проживання.

- рішення власника майна чи уповноваженого їм органа про створення суб'єкта підприємницької діяльності (якщо таких власників два і більш, те таким рішенням буде установчий договір);
- статут (якщо він необхідний);
- документ, що засвідчує сплату реєстраційного збору;
- документ, що засвідчує сплату власником (власниками) внеску в Статутний фонд підприємства (товариства) у розмірі, передбаченому законодавством (для цих цілей відкривається тимчасовий розрахунковий рахунок);

NOTA BENE! Такий розмір складає 1250 мінімальних зарплат для АТ і 625 мінімальних розмірів зарплат для ТОВ. На момент реєстрації для АТ повинно бути сформоване не менш 50% Статутного фонду, а для ТОВ — не менш 30% таких засобів. Що стосується статутного фонду для приватного підприємства, то поспішаємо вас порадувати — на сьогоднішній день законодавчо не встановлений мінімальний розмір статутного фонду, однак, виходячи зі здорового глузду, порадимо вписати суму, що, принаймні, забезпечить витрати на реєстрацію суб'єкта підприємницької діяльності (екв. 200 – 300 \$).

Характерним для установчих документів є те, що вони не повинні містити яких-небудь положень, що суперечать законодавству. У протилежному випадку відповідальність за невідповідність закону установчих документів несе власник чи уповноважений їм орган. Розмір відповідальності складає:

- **для громадян-підприємців – 1,5 неоподаткованих мінімальних доходів громадян (тобто 1,5 х 17 грн. = 25,5 грн.);**
- **для юридичних осіб – 7 неоподаткованих мінімальних доходів громадян (7х17=119 грн.).**

Установчі документи повинні бути складені українською мовою. Крім того, установчі документи найкраще мати у 7–8 запасних за реєстрованих примірників (7 Статутів, 7 Установчих договорів).

Орган державної реєстрації не має права жадати від вас представлення інших документів, не передбачених законодавством чи оформлених якимсь по-іншому, а не так, як передбачає процедура реєстрації.

Через п'ять робочих днів (тобто звичайний тиждень) від дати здачі цих документів у виконком, останній зобов'язаний зробити державну реєстрацію.

Після виконкомом необхідно побувати в органах статистики (як правило, в обласних

управліннях Державного комітету статистики України). Безпосередньо в органах статистики вас попросять надати інформацію про ваше підприємство, що потім буде занесена в комп'ютер, у так називаний Єдиний державний реєстр підприємств і організацій України (ЕДРПОУ).

Для включення до Державного реєстру суб'єкта господарської діяльності у десятиденний термін після державної реєстрації (чи перереєстрації), представляє в органи державної статистики заповнену облікову картку встановленого зразка, а також нормативні й установчі документи. Облікову картку видають в органах статистики. Як правило, вона заповнюється на місці при наявності всіх необхідних даних.

Отже, у випадку включення підприємства як суб'єкта господарської діяльності до Державного реєстру, привласнюється ідентифікаційний код і код класифікаційних ознак. Ідентифікаційний код, це — восьмизначне число, що є єдиним для всього інформаційного простору України і зберігається за підприємством протягом усього періоду його існування.

Класифікаційний код — це дані про галузь, територіальну, відомчу належність, форму власності й організаційно-правової форми господарювання.

Завершальним етапом відвідування органів статистики є одержання спеціальної довідки про внесення до Державного реєстру. Вона видається в керуванні в п'ятиденний термін. Цю довідку, як говориться, видадуть на руки.

Варто зазначити, що використання ідентифікаційного коду з Державного реєстру є обов'язковим для усіх видів звітних і облікових документів, які використовуються за межами суб'єктів господарювання (це і заповнення «платіжних доручень» у банківській установі, подання різноманітних звітів і балансів у податкову адміністрацію, звіти перед Пенсійним фондом, висновки договорів і т.д.; наявність коду також обов'язково для печатки, кутового штампа і фірмових бланків вашого підприємства). Важливим є те, що всі звітні й облікові документи, у яких відсутній ідентифікаційний код, вважаються недійсними, і їхнє використання спричиняє відповідальність відповідно до законодавства (у даному випадку може постраждати головний бухгалтер, якщо ж такого немає, тоді посадова особа підприємства (директор). Тож будьте уважні та обережні, виходячи у бурхливе море бізнесу, а щоб не стати заручником бюрократичних перепон та специфічних засідок, добре простудіюйте теорію, або зверніться до відповідного фахівця.

Денис КЛИМЕНКО

до дня святого Валентина

ВЕЛИКЕ КОХАННЯ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ лиш приходять подібне кохання

В. Сосюра

ІВАН ФРАНКО: «ТРИЧІ МЕНІ ЯВЛЯЛАСЬ ЛЮБОВ»

У листі до Агатангела Кримського від 8 серпня 1898 року Франко писав: «...Значний вплив на моє життя, а, значить, також на мою літературу мали зносити мої з жіноцтвом. Ще в гімназії я влюбився був у дочку одного руського попа, **Ольгу Рошкевич**. («ОДНА НЕСМІЛА, ЯК ЛІЛЕЯ, БІЛА...»)

Це стало найбільшою і взаємною любов'ю в Івановому та Ольжиному житті. ... То був 1874 рік. Від цього часу Франко залишив своє серце в Лоліні... Сюди, в Лоліні, незабаром полинуть і його листи Ользі, сповнені чуттєвої ніжності і пристрасті. Він ділиться з нею кожною новиною, кожним своїм успіхом і розчаруванням.

Вони мріяли одружитися. Для себе готували подарунок: збірку весільних пісень з Лоліна, які збирала Ольга. Однак збірці судилося вийти тільки тоді, коли Іван та Ольга вже були не разом.

Перешкодою до щастя став арешт Франка та його захоплення соціалізмом. Священик Рошкевич, батько нареченої, Іванові цього простити не міг, хоча глибоко його поважав.

Франко здався не відрату. Не в його правилах. Він не полишав надій на спільне життя з Ольгою. Шукав і знаходив найрізноманітніші способи, щоб листуватися з коханою: то передає книжку, в якій наколоті букви, Ольга ховається від батьків і ночами випишує букви і складає слова; а то друзі привозять чистий аркуш паперу, який потрібно потерти цибулиною, щоб проявився текст. Але довіку так тривати не могло. Вони обоє це розуміли.

Аби вийти з-під опіки батька, Ольга надумала фактивно одружитися. Однак церковний шлюб з Володимиром Озаркевичем (братом письменниці Наталі Кобринської), теж священником, був довічним. Франко знав, що так станеться. Знав... але не витривав. Лист Ольги і новина про майбутнє весілля стали великим ударом. У нього - крововилив.

Для Франка протягом усього життя було священним ім'я Ольги, а колишня наречена до самої смерті зберігала Іванові листи.

Іван Франко важко переживав втрату

єдиного (як тоді здавалося) кохання. Але незабаром на його шляху стрілася **Юзефа Дзвонковська («ЯВИЛАСЬ ДРУГА — ГОРДАЯ КНЯГИНЯ...»)**

З розповідей Франкових друзів постає образ надзвичайно вродливої, розумної дівчини з передовими поглядами. Хлопці не приховують, що всі вони були закохані в неї, але щоразу отримували відмову. Розмови про дівчину інтригують Франка - настільки, що він прагне побачити її.

На Франка Юзефа справила сильне враження. Він покохав. Вдруге за життя. Поет вирішує, що після Ольги Рошкевич Юзефа саме та жінка, яка може йти поруч.

Восени 1883 року Франко написав, як цього вимагав етикет, листа до матері Юзефи з проханням «про руку і серце» її дочки, але отримав відмову. Він страждав. Лише потім довідався про справжню причину, - Юзефа була хвора на сухоти. Відмовила, як і решті. Інші не знали нічого, а Франкові вона сказала.

Коли він сам, Іван Франко, відчув, що дні його лічені, зібрав колись написані про неї поезії і захопив видати їх окремою збіркою. Мабуть, саме тоді до болю зрозумів її, Юзефу. Жити серед здорових людей, бачити, як вони кохають, радіють, чекають... а самому чекати хіба що смерті.

Утретє зустрілося Франкові кохання. Ім'я його - **Целіна Журавська, пізніше за чоловіком Зигмунтовська («ЯВИЛАСЬ ТРЕТЯ... — І ОЧАМ ПРИЄМНО...»)**. «От ся любов перемучила мене дальших 10 літ», - зізнається в одному з листів Івана Яковича.

Народилася в Трускавці, мешкала в Дрогобичі та Львові, де працювала поштовою службовцем, - там вони й зустрілися. Журавська була єдиною з коханих Франка, яка не любила поета. Коли потім Целіну запитали, чому вона не відповіла взаємністю, вона відверто відповіла: він їй просто не подобався.

Жодна з трьох коханих Франка не розділила його життєвої стежки, як це зробила **Ольга Хоружинська - дружина**.

Саме тоді, коли в Києві перебував Франко (1885 р.), з Харкова приїздив Ольга Хоружинська. Позаду Інститут шляхетних дівчат. Тепер вона - слухачка Вищих жіночих курсів. Ольга була привітна, до тепла і відразу впала в око Франкові.

Симпатія виявилася взаємною.

У вересні 1885 року Франко написав листа Ользі, в якому запитав: «Що б Ви сказали, якби якийсь-небудь галичанин, приміром я, приступив до Вас з проською: будьте моєю дружиною, моєю жінкою?»

Ольга Хоружинська вивчила українську мову, була вірною дружиною, доброю матір'ю (народила Франкові чотирьох дітей), дала гроші на його навчання в аспірантурі, допомагала чоловікові в літературній праці, видавала заснований ним журнал «Життя і слово», на свій кошт опублікувала книжку Франка «В поті чола» і вдруге збірку «З вершин і низин», збирала казки, легенди, писала статті.

Любовна мандрівка Франка почалася з Ольги і закінчилася Ольгою. І нічого, що друга не могла замінити першу, все-таки, мабуть, вона подарувала йому дещо більше...

МАРКО ВОВЧОК: «РОЗБАЛУВАНА ПРОВІНЦІАЛКА» ЧИ «ПІДНЕСЕНО-ПРЕКРАСНЕ СТВОРІННЯ?»

Марія Віліньська походила з російської польсько-української дворянської сім'ї. Вітчизна була кар'єром і п'яницею, тому мати відправила доньку до приватного харківського пансіону, звідки та поїхала до заможної тітки в Орел.

П'ятнадцятирічна дівчинка була представлена вченому-етнографу **Опанасу Марковичу** на одній із вечірок у тітки. Спочатку Опанас не виділяв її серед інших, але дівчинка (щоправда, важко називати Марію дівчинкою, адже у пансіоні вона не тільки встигла позбутися невинності, але й пізнала мистецтво зваблювання) знайшла все ж таки спосіб привернути до себе увагу.

Одружитися вчений-етнограф не поспішав. Якось до спальні, де Маркович і Марія були разом, зайшов спільний знайомий. Що тепер про дівчинку казатимуть у місті? Довелося одружитися. У січні 1851 року сімнадцятирічна Марія одружилася з О. Марковичем, що був на одинадцять років старшим за неї.

Згодом молодята переїхали в Україну, у подружжя з'явився первісток. Помітивши талант дружини, Опанас Маркович надіслав своєму знайомому **Пантелеймону Кулішу** деякі з її робіт. Куліш запросив подружжя до Петербурга, де особисто познайомився Марією. Починається до непристойності бурхливий роман, про який дізнається дружина Пантелеймона Куліша - письменниця Ганна Барвінок.

Через постійні ревності дружини Пантелеймон Куліш від'їхав до Німеччини і запросив із собою коханку. Марко Вовчок приїхав, але в супроводі **Тургенєва**. З легкої руки останнього вона познайомилася з мистецькою елітою Європи. Роман з Іваном Тургенєвим переріс у дружбу, яка тривала до смерті письменника 1883 року.

Серед шанувальників жінки були **Герцен, Лев Толстой, Добролюбов, Менделєєв, Боткін**, композитор **Бородин**,

французькі письменники **Жуль Верн, Густав Флобер, Проспер Меріме**. Для невилковно хворого на сухоти професора історії **Степана Єшевського** Марко Вовчок була останнім коханням. Із видавцем і письменником **П'єром-Жулем Етцелем** стосунки почалися як романтичні й перейшли у ділову співпрацю на 40 років.

Через кохання до Марії вчений **Олевинський** покінчив життя самогубством, використавши його в інтересах науки. На той час смертельна доза ціаністого калію ще не була відома.

Незабаром Марко Вовчок розлучається з чоловіком - вона їде за кордон, де знайомиться у домі російської емігрантки Тетяни Пассек з її сином Олександром. Цей чоловік став її великими коханням. За ради Марії **Маркович Олександр Пассек** знехтував кар'єрою, відчаєм матері й обуренням знайомих. Роман тривав шість років і закінчився трагічно: чоловік захворів на сухоти і помер на руках коханої, що стало для неї тяжким ударом.

Марко Вовчок повертається до Петербурга, де на вокзалі її зустрічає **Дмитро Писарєв**. Починається черговий роман... Закохана пара їде на ризьке узбережжя, і Дмитро...тоне. Його тіло знаходять лише через годину. Фатальна жінка - саме так починають говорити про письменницю.

Усі ці події глибоко ранили жінку, але вона не залишилася осторожною життя. Марко Вовчок спілкується з друзями сина, серед яких знайомиться з **Михайлом Лобачем-Жуєнком**. Саме він і став її другим офіційним чоловіком.

Великі українські класики по-різному бачили її, по-різному характеризували. Для Шевченка вона - «піднесено-прекрасне створіння». Куліш бачить її зовсім іншою: «...Розбалували в столиці провінціалку і тим зробили з неї європейську потаскуху». А хто вона насправді - така загадка, як і феномен таланту Марко Вовчка, як і феномен її жіночої привабливості...

ЛЕСЯ УКРАЇНКА: «...А ПОТІМ І ЩАСТЯ, І ГОРЕ ОБІРВАЛИСЬ ТАК РАПТОМ, ЯК ДИТЯЧЕ РИДАННЯ, І Я ПОБАЧИЛА ТЕБЕ»

Все почалося 1897 року в Ялті. Лесю мучив туберкульоз кісток, Мержинського - сухоти. Він приїхав з Мінська: служити там на залізницях. На той час **Сергій Мержинський** був досить відомим діячем соціал-демократичного руху (на нього покладено здійснення зв'язків між підпільниками Мінська та Києва).

Після Ялти вони листувались, потім не раз зустрічалися у Києві, у Зеленому Гаї (родинне гніздо Косачів).

Восени 1900-го Лесю отримує лист від лікаря, який опікувався Мержинським: її другові зовсім погано. 7 листопада 1900 Лесю Українка присвятила своєму сердечному другу ніжні рядки: «...А потім і щастя, і горе обірвалися так раптом, як дитяче ридання, і я побачила тебе. Я бачила тебе і раніше, але не так прозоро, а тепер я пішла до тебе всею душею, як сплакана дитина їде в обійми того, хто її жалує. Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було і спогаду про поцілунок, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів, від найсолідших поцілунків! Тільки з тобою я не сама, тільки з тобою я не на чужині. Тільки ти вмієш рятувати мене від

самої себе...»

У грудні 1900 року Леся, яка ще весною двічі навідувалася до Мінська, дізнається, що жити Сергію залишилося лічені тижні.

Між нею і ним стали його родичі. Лесині батьки теж не схвалювали доньчиних почуттів, вважаючи що вона марнує себе чужим лихом, коли сама ледве стала на ноги після стількох недуг - як-не-як, а в Сергія сухоти.

На початку січня 1901 року Леся знов поїхала до Мінська - вчетверте протягом року. Але цього разу не провідувати, а доглядати хворого.

Тьмяно освітлена невеличка кімната в будинку пані Нарейко, ліжко, хворий Мержинський, виснажена Леся... Однієї січневої ночі (18-19 січня), сидячи біля ліжка смертельно хворого Леся Українка, написала поему «Одержима». Згодом зізналася І. Франкові: «Я її в таку ніч писала, після якої, певне, буду довго жити, коли вже тоді жива осталася. І навіть писала, не перетравивши тугу, а в самому її апогею».

Відчуваючи наближення смерті, Мержинський в останні місяці життя став християнином.

В критичну годину навіть старші Косачі, батько й мати, теж стали на бік Лесі: писали їй до Мінська, радили, як доглядати хворого, зверталися до київських лікарів за консультацією.

Сергій Мержинський останні 2 тижні життя вже ні з ким не розмовляв. З березня 1901 року він помер на руках у Лесі, у своєї коханої Ларочки, як ніжно її називав.

У тридцять шість на шляху Лесі з'явився чоловік, здатен любити її, допомагати, підтримувати. Його ім'я - **Климент Квітка**. Він навчався в Музичному училищі Російського музичного товариства у Києві по класу фортепіано у Григорія Ходороського. Освіту продовжував у Київському університеті Святого Володимира. З юних років почав збирати народні мелодії, а після одруження багато з них записував з голосу Лесі Українки.

Мати Лесі знову була проти. Але Климент Квітка надто прив'язався до тендітної, мученої хворобами жінки, щоб зараз покинути її. Ольга Петрівна була змушена погодитися на шлюб доньки. Однак вона продовжувала перекопувати її в помилковості вибору, докоряючи Клименту його простацьким становищем і невідомим минулим.

Леся і Климент прийняли рішення відмовитися від допомоги батьків. На лікування дружини Квітка заробляв самостійно, продавали речі. Дорожили тільки бібліотекою. Потреба в лікуванні постійно гнала Лесю Українку в різні кінці світу. Далеко від України, в Криму, на Кавказі, в Австрії, Італії, Швейцарії, Німеччині, Болгарії, Єгипті вимушено проходило її «мандрівне» життя, а тому коштів майже постійно бракувало. Але Леся змогла витерпіти і це.

Сергій Мержинський порівнював її з міцною гірською квіткою, що має у народі назву ломикамінь. Такою вона була, незважаючи на тяжкі життєві обставини, такою вона залишилася назавжди - жінкою з непереборною силою і вірою...

Катерина ЛЕМІЩАК

ІВАН ФРАНКО

Тричі мені являлася любов.
Одна несміла, як лілея біла,
Зітхання й мрій уткана, із обнов
Сріблястих, мов метелик, підлетіла.
Купав її в рожевих блисках май,
На пурпуровій хмарі вранці сіла
І бачила довкола рай і рай!
Вона була невинна, як дитина,
Пахуча, як розцвілий свіжо гай.
Явилась друга — гордая княгиня,
Бліда, мов місяць, тиха та сумна,
Таємна й недоступна, мов святиня.
Мене рукою зимною вона
Відсунула і шепнула таємно:
«Мені не жить, тож най умру одна!»
І мовчки щезла там, де вічно темно.
Явилась третя — жєнщина чи звір?
Глядиш на неї — і очам приємно,
Впивається її красою зір.
То разом страх бере, душа холоне
І сила розпливається в простір.
Спершу я думаю, що бокує, тоне
Десь в тіні, що на мене й не зирне —

Та враз мов бухло полум'я червоне.
За саме серце вхопила мене,
Мов сфінкс, у душу кігтями вп'ялилась
І смочек кров, і геть спокій жєне.
Минали дні, я думаю: наситилась,
Ослабне, щєзне... Та дарма! Дарма!
Вона мене й на хвилю не пустилась,
Часом на груді моїй задріма,
Та кігтями не покида тискати;
То знов прокинесь, звільна підійма
Півсонні вії, мов боїться втрати,
І око в око зазира мені.
І дивні іскри починають грати
В її очах — такі яркі, страшні,
Жагою повні, що аж серце стине.
І разом щось таке в них там на дні
Ворушиться солодке, мелодійне,
Що забуваю рани, біль і страх,
В марі тій бачу рай, добро єдине.
І дармо дух мій, мов у сіті птах,
Тріпочеться! Я чую, ясно чую,
Як стелиться мені в безодню шлях
І як я ним у п'їтму помандрую.

НАЙТРИВАЛІШИЙ ВОЛИНСЬКИЙ ПОЦІЛУНОК ЦЬОГО РОКУ ТРИВАВ... АЖ 2 ГОД. 15 ХВ.!!!

У суботу, до дня всіх закоханих, було проведено 2-й регіональний конкурс «Найтриваліший поцілунок Волині - 2009». Організатором заходу виступила партія БЮТ. Розпочалося дійство звуками веселих, сатиричних пісень про вибори, які лунали з гучномовця на весь Театральний майдан, привертаючи увагу простих перехожих, і змушуючи їх з великою цікавістю підходити до маленьких непримітних агітпалаток. А там, відбувалося таке... 6 молодих закоханих пар цілувалися на очах у громадськості, та ще й у самісінькому центрі міста!

Особливу цікавість ця акція викликала у дітей, які бігли туди-сюди і збентежено хіхікали. Головною умовою змагання було не розмикати свої вуста. Учасники щосили

намагались подолати минулорічний волинський рекорд: 1 год. 45 хв. Вдалося це звичайно не всім, до фіналу дійшли лише дві пари під № 3 та № 6.

Упродовж свята ведучий розважав замерзалих глядачів цікавими конкурсами, вікторинами та захоплюючим фактами з історії поцілунку. Наприклад, світовий цілувальний рекорд тривав не більше, не менше - 17 год. 10 хв., після чого знеможені переможці потрапили до реанімації.

До кінця вдалося дотриматися лише одній парі Дубровику Олександрю та Добровик Наталії. Закохані не «розклеювались» аж 2 год. 15 хв., і, хоча, вони не перевершили світовий рекорд, але національними вдалося!

Джерело: Волинські новини

ЛЬВІВ: ДОКИ НІХТО НЕ БАЧИТЬ

Ніколи особливо не вірила в кохання з першого погляду. Надто у XXI столітті. Надто, що це може трапитися зі мною. І вже аж ніяк не сподівалася про це розповідати. Але не виходить. Коли розчиняєшся в подібних відчуттях, ними хочеться ділитися з усіма.

Щоразу новий, інший, не звважаючи на солідний вік. Кожна зустріч з тобою, наче перше побачення: трохи хвилювання, трохи ніяковості, трохи замилювання. Завжди величний і гордий, мовчазний і спокійний, одинокий і заповнений людьми Львів...

Ідеш вулицею і насолоджуєшся музикою. Її чують лише гості, для яких кожен шелест і кожна нота відмінні від тих семи, що на нотному стані.

Львів, закутаний в туман, ще більш незвичний і казковий. Може, так він ховається, на деякий час маскує свою присутність. Однак високі старовинні будівлі зрадницьки його видають. Місто-привид, що вбирає у себе найкраще. Тут і Прага, і Париж, і Рим. Окремими штрихами Львів малює майже цілий світ. У димі-тумані поволі зникають похмурі будівлі, а людське око бачить тільки фігури на їхніх дахах. Здається, вони висять у повітрі. Деякі, ймовірно, готуються зістрибнути, інші - полетіти або ж просто ворухнутися. Доки ніхто не бачить. Крізь цей туман ти відчуваш дотик Львова. Дотик крізь час. Незвичний, холодний, сирий. Вулиці пе-

ребігають одна в одну, сплітаються, розходяться різними маршрутами. А на ранок туман зникає. Розсіюється. Розчиняється у львівській метушні.

Львівські дощі. Постійні і нав'язливі. Це не дрібні крапельки-слєози з неба, а маленькі камінці, якими місто закидає шибку. Погана звичка.

А ще у Львові чудовий сніг. Навіть якщо ти його не любиш. Він швидко тоне під колесами авто, зате як повільно падає. Чіпляючись за волосся, робить і тебе частиною вечірньої львівської вистави.

Складається враження, що тут перетинаються три площини часу. Вони мимобіжні, а тому ніколи не зустрінуться в одній точці: час, яким дишає місто, час, який наздоганяють городяни, час, який ти береш із собою. Вони ніколи не сплутаються - ось звідки вся та метушня і поспіх.

Львівські очі. Не ті, що глипають світлофорами, збиваючи з пантелику, а ті очі, що накладаючи нічний грим байдужості і заклопотаності, все ж уважно спостерігають за тобою.

А ще ця властива львівська галантність. Вона відчувається у всьому: у манері вітатися, переходити вулицю, вибачатися, ненароком тебе стовхнувши...

Львів на деякий час змінює тебе. Не надовго, але ґрунтовно. І не повільно, а дуже раптово. Львів просто одним різким рухом тягне блакитні шнурівочки і розв'язує душу.

Після такого вже нікуди не хочеться повертатися. Львів. Як біла сукня нареченої поміж буденного одягу.

Цікаво, скільки їх у тебе? Наречених і закоханих...

Екс-галичанка

ІНІЦІАТИВА

Наша адреса: м.Луцьк, вул. Шопєна, 18, офіс 13. Тел.: 4-83-12, e-mail: iniciativa@mail.ru www.iniciativa.com.ua

Видється за підтримки управління у справах молоді та спорту облдержадміністрації. Керівник проекту, головний редактор: **Аліна КАРПЕНКО** Технічний редактор: **Людмила ЛЕВКОВИЧ** Літературний редактор: **Богдана СТЕЛЬМАХ** Віддруковано в ВАТ "Волинська обласна друкарня" (м.Луцьк, пр. Волі, 27). Друк офсетний. 2 друківаних аркуші. Свідоцтво ДК № 416. Наклад 5000 прим. Замов. № 1318 Реєстр. номер: ВЛ №186 від 22.07.02. Засновник — Асоціація захисту прав молоді Волині. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і залишає за собою право редагувати матеріали. Ціна договірна.

«ІНІЦІАТИВА» ПРОДОВЖУЄ ПУБЛІКУВАТИ ЛИСТИ ІЗ МІСЦЬ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ. НА ЗАПИТАННЯ ЗАСУДЖЕНИХ ОСІБ ВІДПОВІДАЄ ЮРИСТ АСОЦІАЦІЇ ЗАХИСТУ ПРАВ МОЛОДІ ВОЛИНИ ВІКТОРІЯ ГОШИН

До редакції газети «Ініціатива» надійшов лист від засудженого Ковельської виховної колонії Олега, який просить дати відповідь на запитання: як Касаційний суд може змінити вирок?

Шановний Олег, повідомляємо Вам, що відповідно до Кримінально-процесуального кодексу України у результаті касаційного розгляду справи суд приймає одне з таких рішень:

1) залишає вирок, постанову чи ухвалу без зміни, а касаційні скарги чи подання - без задоволення;

2) скасовує вирок, постанову чи ухвалу і направляє справу на нове розслідування або новий судовий або апеляційний розгляд;

3) скасовує вирок, постанову чи ухвалу і закриває справу;

4) змінює вирок, постанову чи ухвалу.

Касаційний суд не вправі посилити покарання або застосувати закон про більш тяжкий злочин.

Обвинувальний вирок, постановлений апеляційним чи місцевим судом, ухвалу апеляційного суду щодо вироку місцевого суду може бути скасовано у зв'язку з необхідністю застосувати закон про більш тяжкий злочин або більш суворе покарання лише у разі, коли з цих підстав вніс подання прокурор або подав скаргу потерпілий чи його представник. Виправдальний вирок, постановлений апеляційним чи місцевим судом, ухвалу апеляційного суду щодо вироку місцевого суду може бути скасовано не інакше як за поданням прокурора, скаргою потерпілого чи його представника, а також за скаргою виправданної особи з мотивів виправдання.

Андрій звернувся до редакції газети «Ініціатива» з питанням, які правові наслідки має судимість?

Судимість, і в цьому її важливе соціальне призначення, має своєю метою попередження вчинення нових злочинів як особою, що має судимість, так й іншими особами. Підставою судимості є наявність обвинувального вироку суду, який набрав законної сили і яким особа засуджується до певного покарання.

Особа визнається такою, що має судимість, з дня набрання законної сили обвинувальним вироком і до погашення або зняття судимості.

Судимість має правове значення у разі вчинення нового злочину, а також в інших випадках, передбачених законами України.

Особа, засуджена за вироком суду без призначення покарання або звільнені від покарання чи такі, що відбули покарання за діяння, злочинність і караність якого усунута законом, визнаються такими, що не мають судимості. Особи, які були реабілітовані, визнаються такими, що не мають судимості.

Строки і правові наслідки судимості визначаються окремо щодо кожного злочину. При вчиненні декількох злочинів судимість виникає щодо кожного із них, тобто особа може мати одночасно кілька судимостей. При цьому вони можуть відрізнятися за тривалістю і правовим змістом.

Підставою виникнення судимості є засудження за вчинення злочину судом України. Водночас, згідно зі ст. 9 вирок суду іноземної держави може бути врахований, якщо особа була засуджена за злочин, вчинений за межами України, та знову вчинила злочин на території України. Але судимість, що виникла внаслідок за-

судження судом іноземної держави, в Україні тягне лише кримінально-правові наслідки, прямо передбачені ч. 2 ст. 9.

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИМИ НАСЛІДКАМИ СУДИМОСТІ Є ТЕ, ЩО СУДИМОСТІ:

1) може виступати як кваліфікуюча ознака при вчиненні нового злочину. КК кваліфікує значення надає судимості лише за тотожний чи однорідний злочин (наприклад, ч. 2 ст. 331). Кваліфікує значення судимість має і в тому випадку, коли закон передбачає посилення відповідальності за вчинення злочину повторно, оскільки повторність охоплює собою судимість. Закон визнає судимість різновидом повторності (ч. 4 ст. 32). Якщо судимість прямо не передбачена законом як кваліфікуюча ознака, вона при кваліфікації вчиненого не враховується;

2) враховується при визнанні рецидиву злочинів (ст. 34);

3) є перепорою для звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з дійовим каяттям (ст. 45), примиренням винного з потерпілим (ст. 46), передачею особи на поруки (ст. 47), зміною обстановки (ст. 48);

4) враховується при визначенні того, чи має місце переривання перебігу строків давності притягнення до кримінальної відповідальності (ч. 3 ст. 49);

5) враховується при виборі окремих видів покарання (ч. 2 ст. 62), а протягом строку відбування певних покарань створює підстави для застосування спеціальних обмежень щодо засуджених (ч. 2 ст. 58);

6) як одна із ознак, що характеризують особу винного, враховується відповідно до загальних засад призначення покарання (п. 3 ч. 1 ст. 65),

Олексій відбуває покарання у вигляді позбавлення волі, через деякий час закінчується строк відбування покарання. До редакції звернувся з питанням про порядок звільнення від відбування покарання.

Відповідно до Кримінально-виконавчого кодексу відбування покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, арешту, обмеження волі, тримання у дисциплінарному батальйоні військовослужбовців, позбавлення волі припиняється в першій половині дня останнього дня строку покарання з урахуванням тих змін, які можуть бути внесені у строк покарання відповідно до закону.

Засуджені до арешту, обмеження волі або позбавлення волі після відбуття строку покарання, призначеного вироком суду, звільняються в першій половині останнього дня строку покарання. Якщо строк покарання закінчується у вихідний або святковий день, засуджений звільняється у передвихідний або передсвятковий день. При обчисленні строків місяцями строк закінчується

відповідного числа останнього місяця, а коли цей місяць не має відповідного числа - в останній день цього місяця.

З особою, яка звільняється, проводиться повний розрахунок, повертаються особисті документи, цінності та речі, які їй належать, видаються гроші, що зберігалися на її особовому рахунку, а також довідка встановленого зразка, де зазначаються підстави звільнення. На прохання особи, яка звільняється, видається характеристика.

Паспорт особі, яка звільняється від відбування покарання у виді арешту, обмеження або позбавлення волі, видається при звільненні. При відсутності паспорта в особовій справі засудженого адміністрація установи виконання покарань завчасно вживає заходів щодо його одержання.

Дострокове звільнення від відбу-

вання покарання проводиться у день надходження відповідних документів, а якщо документи одержані після закінчення робочого дня - у першій половині наступного дня.

Кримінально-виконавча інспекція в день закінчення строку покарання у виді громадських чи виправних робіт, а при звільненні за іншими підставами - не пізніше наступного робочого дня після одержання відповідних документів направляє повідомлення власнику підприємства, установи, організації або уповноваженому ним органу, де засуджений відбував покарання, про припинення виконання громадських робіт чи відрахувань з його заробітної плати. Засудженому за його вимогою може видаватися довідка про відбуття покарання або про звільнення від нього.

а також при звільненні від покарання через хворобу (ч. 2 ст. 84);

7) за умисний злочин (оскільки вона є умовою рецидиву та різновидом повторності злочинів) виступає як обставина, яка обтяжує покарання при призначенні покарання (п. 1 ст. 67), хоча може і не враховуватися при призначенні покарання;

8) за загальним правилом, є підставою для відмови в призначенні більш м'якого покарання, ніж передбачено законом (ст. 69);

9) може бути підставою для відмови у звільненні від відбування покарання з випробуванням (ч. 1 ст. 75);

10) за злочини проти миру та безпеки людства, передбачені ст. ст. 437-439 та ч. 1 ст. 442, є підставою для незастосування давності виконання обвинувального вироку (ч. 6 ст. 80);

11) враховується при визначенні обов'язкової частини покарання, яка фактично повинна бути відбута при умовно-достроковому звільненні від відбування покарання, а також при заміні не відбутої частини покарання більш м'яким.

Загальноправові наслідки судимості полягають в різноманітних обмеженнях, що встановлюються законом щодо осіб, які мають непогашену або незняту судимість, зокрема:

1) заборона приймати на певні посади. В одних випадках така заборона встановлена безвідносно до виду злочину, за який є судимість, в інших — береться до уваги судимість лише за умисний злочин чи певний вид злочинів. Так, особа, яка має судимість за будь-який злочин, не може бути: суддею, прокурором, слідчим, адвокатом, судовим ек-

спертом, нотаріусом, членом Вищої ради юстиції, працівником органів внутрішніх справ. Відсутність судимості за умисний злочин є умовою зайняття посад: Голови та члена Центральної виборчої комісії, працівника Управління державної служби охорони, народного депутата України. Певні посади можуть обіймати особи, які мають судимість, несумісну із зайняттям посади, працівником державної податкової служби не може бути особа, яка має судимість за вчинення корисливих злочинів;

2) обмеження у здійсненні підприємницької діяльності. Особи, яким суд заборонив займатися певною діяльністю, не можуть бути зареєстровані як підприємці з правом здійснення відповідної діяльності до закінчення строку, встановленого вироком суду; особи, які мають судимість за корисливий злочин, не можуть бути зареєстровані як підприємці, виступати співзасновниками підприємницької організації, обіймати в підприємницьких товариствах та їх спілках (об'єднаннях) керівні посади і посади, пов'язані з матеріальною відповідальністю;

3) обмеження у допуску до державної таємниці (за наявності судимості за тяжкий злочин), що, в свою чергу, є умовою обіймання

певних посад;

4) обмеження у виїзді за кордон громадянина України й обмеження у прийнятті до громадянства України (щодо особи, засудженої в Україні до позбавлення волі за вчинення тяжкого злочину);

5) збільшення мінімального розміру застави як запобіжного заходу;

6) обмеження, пов'язані із застосуванням адміністративного нагляду;

7) позбавлення права на отримання певних пільг. Так, у випадку засудження за вчинення злочину припиняються виплати державному службовцю, передбачені чинним законодавством;

8) обмеження у застосуванні амністії (амністія не застосовується зокрема до осіб, які мають дві і більше судимості за вчинення тяжких злочинів; засуджені за бандитизм, умисне вбивство при обтяжуючих обставинах, деякі інші злочини);

9) заборона призову на строкову військову службу в мирний час (щодо осіб, які були засуджені до позбавлення волі).

Підставою виникнення судимості є призначення засудженому покарання. Відсутність цієї підстави означає, що судимість не виникає, а визнання такої підстави юридичне нікчемною тягне за собою негайне припинення всіх правових наслідків необґрунтованого призначення покарання, включаючи ті, що стосуються судимості.

Підготувала Вікторія Гошин, юрист Асоціації захисту прав молоді Волині

Друкується в рамках проекту «Покращення доступу до правових знань осіб, які перебувають у місцях позбавлення волі» за підтримки МФ «Відродження».

■ творити — значить жити

МАЙЖЕ РЕАЛЬНІСТЬ

Кров шалено пульсувала по кожній судині, і не було жодного приводу змінити тактику свого існування. А сьогодні якийсь дотик розбудив кожну клітину, і це було перше розуміння того, що весна увірвалась в життя, пролила свої пахощі на шкіру, волосся й застала все живе дихати, рухатись, творити... тільки по — іншому.

Хотілось розчинитись у повітрі і стати чимось зовсім невагомим, прозорим, розмішатись з запахом озону, свіжого та ледь прогрітого повітря. Я ненавиджу світ, бо саме його існування — це безглуздість і тепер все, що тебе оточує — це скло і метал, і штучні серця які прагнуть чогось натурального, а отримують вичавлені крізь зуби посмішки, такі інфантильні і театралізовані, наче все своє життя тільки й вчилися давати неприродні мову, жести, міміку, сльози. А хочеться справжніх, афективних почуттів, емоцій, прагнень, поривань, хвилювань, бажань....

Починаєш сумніватися у справжності свого існування, здається ти всього на всього якась деталь складного апарату*.

Ім стає страшно і вони починають ізолюватись, шифруватись, ховатись, - бо давно забули, що колись були справжніми. Здається, я теж на мить забула, бо надто довго з цим боролась і сама стала така.

Напевно це був якийсь нереальний сон, і я там перебувала у вигляді примари, чиєїсь ілюзії. А сьогодні прокинувшись, так несподівано, навіть для самої себе, я від-

чула, як мене будили дотики краплин весняного дощу, і я його чекала. Стояла посеред вулиці і розуміння проникло у клітини мозку - ти знову оживаєш. Непотрібно навіть ховатись, так як завжди, хотілось стояти і сприймати все таким, як воно є, не обманювати ні себе, ні когось іншого. Хотілось, щоб дощ змив всю фарбу з обличчя, проник у кожен мікрон тіла, хотілось наповнювати легені свіжим повітрям і впевнюватись у тому, що вони справжні, що вони лише потребували запаху цвіту бужу і мокрому асфальту. Не знаю чому ні сонце, ні весняні хмари, ні пахучий вітер, ні зелена трава не можуть розбудити все те, що заснуло всередині, що застало вірити тебе у буденність, у штучність, обман, марні спонукання, прохання, кохання... Лише дощ, наче ефірне масло увібрав у себе всі аромати пробудження і заставив тебе жити, дихати, говорити, творити по справжньому. П. Більше не хотілось дихати і задихатись. Вмить все стало по іншому. Я почала жити, і напевне, все для мене почало ставати справжнім. Спочатку як в музичних тональностях: натуральний, гармонічний, мелодичний. Так і зі мною — спочатку відкривалась вся натуральність. Потім гармонічно почала поєднуватись з моїм існуванням, а мелодизм, розфарбував його. І тепер не буде ніякого апарату, ніякої штучності, прихованості, награності почуттів і емоцій. Серця стануть м'якими і справжніми, хто лише впустить в них подих весни і світ стане Майже Реальним...

Ефір

ло по іншому. Я почала жити, і напевне, все для мене почало ставати справжнім. Спочатку як в музичних тональностях: натуральний, гармонічний, мелодичний. Так і зі мною — спочатку відкривалась вся натуральність. Потім гармонічно почала поєднуватись з моїм існуванням, а мелодизм, розфарбував його. І тепер не буде ніякого апарату, ніякої штучності, прихованості, награності почуттів і емоцій. Серця стануть м'якими і справжніми, хто лише впустить в них подих весни і світ стане Майже Реальним...

СМІТНИК ЛЮДСЬКИХ ЕМОЦІЙ

Ви ніколи не задумувалися, куди потрапляють емоції після, власне, свого виходу? Чому хтось сприймає все занадто близько до серця, в той час, коли іншим абсолютно все одно? Ми самі вирішуємо, що робити з нашими відчуттями. Одні люди можуть їх всіляко використовувати лише собі на користь, інші — замикають їх в собі та від того страждають, а хтось — просто нехтує ними та кидає на смітник.

Цікаво, а як він виглядає? Велике скупчення з любові, ненависті, печалі, жалю, радості та горя? Чи просто якась енергетична куля, що пожирає все на своєму шляху? І якщо це такі смітники, то де ж відбувається переробка відходів? І хто, врешті-решт, це все згрібає до купи та закидає до сміттевоза?.. Мабуть, ми самі, а точніше,

наш внутрішній стан. З часом стає все важче відкладати та й відкладати ті емоції в купку, стає надто мало місця для їх накопичення... От тоді вони, як та куля, вибухають, і просто зникають в атмосфері, перед тим шкодячи оточуючим. Або ж — проходять екологічну обробку.

Роль смітників у наш час взагалі недооцінюють. Тому сміття (не лише у фізичному сенсі цього слова) кидають всюди, навколо себе, ніби свині. А потім ще дивуються, чому ж це нам так погано живеться. Незручно, некомфортно, незатишно. Брудно, одним словом.

Як часто вам доводилося рятувати щось таке потрібне буквально в останній момент, витягуючи його з рук інших, тих, хто порохував це зайвою дрібницею? Ось так і тут. Наприклад, з люблячим серцем. Викинуть у смітник,

прикриють шкіркою від банана, та й забудуть. А серцю то як? Воно не заслужило... Воно несло лише втіху та добро! Добре, коли існують хороші сміттярі, які витягнуть його, доглянуть та повернуть до життя. А якщо цього не станеться?.. І знову ж це веде до глобальної зміни в суспільстві...

Кожен у собі просто повинен будувати склад емоцій. Такий склад, який буде злагодженою системою. Щоб складати, складати, а потім миттю це все перевести у інший формат і перейти на новий рівень сприйняття, еволюціонувати. І бажано, без шкоди для оточуючих. А у смітнику нехай надалі залишаться лише ненависть, заздрість, злість та інший негатив. А гарні сміттярі й надалі будуть відбирати що до чого, і робитимуть дивовижні перетворення людських душ...

Серце співає симфонії смутку. Суспільство-стіна-самотність. Старий смітник, супермаркет слів. Стервозний сміх страждань — сарказм світу. Справжня сутність свободи — смерть. Спосіб сховати страх... Спільна струк-

тура схованої сутності. Сліпі сльози судинами сорому. Суміш спирту з соком, сполука сліз та сміху — солодкий смак сутичок. Синхронність стукоту сердець сперечається з сценарієм сірості системи. Свічка спробувала світити,

співпрацюючи з сутінками, слідом — сонце. Симпатизує сьайвом, стираючи сум. Спрацьовує. Сні стають серйознішими, створюючи смугу світла, скорочуючи стежку... Стурбованість сховалася. Спокій... Серце стає сильнішим.

Зухвала зима зламала замки заборон, заснувавши звичку знищувати закони. Засвітилися збуджено зорі, засміялися змучені звуки. Змучені замовчуванням, злякані завтрашнім, зламаним зсередини, знехтуваним, забути... Забуті зневажливими заручниками заліза. Закохані ж знаходять затишок, зрозумівши загадки звуків. Завдання загадок — затемнити зір забаганками знайти задоволення, зруйнувавши забобони. Зорі здатні зігріти, знехтувавши затемненням. Знизу — здивовані «звірі», захоплені зачаровуючою забавкою. Залишитися, загубившись у затінку? Зрадити звичкам, злякавшись забуття? З'явитися знову? Занадто... Закохатися? Запитання зникли... Залишитися.

Вибір важкий. Вона все-таки вибрала. Вагання вмить відпали. Всі відповіді вичерпано, вантаж викинуто. Востаннє взлетіла... Високо. Вихід — взірець власного вбивства. Вона вже вільна. Вгадує власне відображення в відблисках води, вдихає весну. В висоті видно винуватців важкого вибору. Вони — в'язниця. В'язниця волі, всупереч всіляким вибаченням. Вишукуючи вищих відчуттів, вона втратила віру. Вдаліні вабить виглядом вирій... Втілення вищого... Відчуття? Воно вередливе, воно вбиває... Всередині. Випадково вигадане. Впаде веселкою, вибухне вогнями... Виплекане, вирощене... Вона відчайдушно вірила. Віра вмерла. Вмерли відчуття. Вмерло все. Воля... Вже воля.

Аліна ОЛЬХОВИЧ

ПОГЛЯД ЗА ВІКНО ... ВЗЯТИЙ З ВІКНА ПОГЛЯД...

За вікном віхола... Сівши на напів-холодне підвіконня і включивши повільну музику, Андрія Хливнюка, повернувши голову наліво бачу засніжений Луцьк. Такий Луцьк, що аж перехоплює подих... Люди, заліплені снігом, долають перешкоди на своєму шляху, які їм підкидає природа. Небо злилося з землею... Світ захопили маленькі інопланетяни — сніжинки щастя. Теплий чай доповнює цю спокійну обстановку і направляє на меланхолію. Дивись на вулицю і втрачаєш смисл життя, точніше, губишся в тому, що і є для тебе смислом твого існування. Ради цього моменту можна багато та нещадно працювати, щоб поринути у свою нірвану. Подумки згадуєш своє веселе дитинство. Глянувши за вікно, бачу себе малу, на лижах, які кріпилися до чобіт на резинці, яка постійно злітала. Згадується перша і напевно остання зліплена мною снігова баба, яка була схожа на колобка. Отримавши у відповідь погляд людини, котра проходить по вулиці, протягується тоненька нитка, по якій йде позитивна енергія та миттєве

порозуміння. Яскравий білий колір сліпить очі і вони відразу закриваються і поринають у спокій.

Відчувши себе на місці тих людей, які є на вулиці та йдучи житловими районами міста, сніг тихенько знову навіює на меланхолію. Одного разу йду... дивлюся... маленькі оченята дивляться на мене з найближчого вікна. Глянувши йому у вічі, світ навколо мене завмер... Згадалося все хороше і погане, старе і нове... в тих очах була радість, яку я пережила та біль, який пережила...

Пронизливий, глибокий погляд благов про допомогу. Ті чисті та незіпсовані іншими людьми очі заповнили та вдарили по самому серцю. Це був дитячий садочок, а та дитинка ввечері чекала своїх батьків, котрі, певно, запізнювались з роботи...

Іноді, дивлячись з вікна а потім у вікно, усвідомлюєш, що є такі самі душі, як ти, не важливо, якого віку, які багато віддають та багато чого хочуть отримати, але не завжди виходить так, залишається чекати...

Оксана ЦИМБАЛЮК

МІЙ НАСТРІЙ НІБИ СВІТЛОФОР

Встаєш, дивишся на годинник 7:50. Не хочеться жити... запізнюєшся в університет. На швидку руку наводиш «шмон» на обличчі, одягаєшся, не поснідавши женешся на зупинку. Прибігши туди, довго чекаєш маршрутку. Думки самі найгірші в світі, і хочеться на всіх кричати, бо настрої на — 1000%. Зайшовши культурно в маршрутку і сівши на останнє місце спокійно доїжджаєш, але при виході тебе з неї випихають, наступаючи на і так не витерте взуття та вимазують чорні брюки, тоді вже взагалі не хочеться йти в університет і злість аж випирає з кип'ячого та червоного обличчя. Язык за спиною, сумка теж бозна де... день не вдався...

Перша пара — неготові. Друга пара — неготові. Третя пара аналогічно. Але чомусь моя настроєність тільки на позитив. Прибравши всі недоліки в моєму одязі які залишилися після транспорту, і зібравши всіх таких як я (тобто 23 групи) ми з шаленим настроєм направляємось з університету кожен по своїх справах. Все починається спочатку...

Ненавиджу мокру погоду, те болото аж за шиєю. Після довгого прощання зі всіма, і обміном компліментами з одногрупниками йдеш у справах, як свиня зовні, а в середині керує мною чорт, який знову хоче щоб я псувала настрої всім. Але після того коли зустрієш по вулиці усміхнених, сяючих

людей, і коли десь мимоволі серед сірого дня гляне на мене одним оком сонечко, все знову стає чудово. Життя знов таки дає зелене світло, яке світить до того часу, поки я не загляну до свого записника, в якому написані завдання, які я маю зробити.

Поспіх, думки вилазять на голову, часу обмаль, спати хочеться, жити не хочеться, подумки ти вже думаєш, що вигадати у своє виправдання. Починаючи розгрібати свої купи паперів, шукати в Інтернеті відповідну інформацію, писати — настрої знову змінюються і чортик радіє, що він захопив мою свідомість. Але, що там настрої, той оптимізм, який в мені присутній, ніякий чортик не зможе витіснити.

Я маю свій життєвий тонус завжди на висоті, настрої забарвлені виключно яскравими та позитивними кольорами. Можливо, він іноді мрійливий, іноді помаранчевий, іноді квітковий, іноді музичний, іноді депресивний, але ніколи не переходить за межу червоного світла, за яким йде чорне.

Лягаючи спати, обдумуєш весь день і з посмішкою згадуєш початок і закінчення дня, і хочеться, щоб усе це повторилось, адже це наше життя, непередбачуване і в будь-якому випадку чудове, навіть тоді, коли це тобі не на користь.

Оксана ЦИМБАЛЮК